

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Jacobi Alvarez de Paz Opera

De Vita Spirituali, Eivsque Perfectione - Libri quinque

Álvarez de Paz, Jacobo

Lvgdvni, 1611

De Sex aliis vitæ spiritualis coniecturis. Cap. iv.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77833)

De sex aliis vite spiritualis coniecturis.

CAPVT IIII.

Vita vite spiritualis gratia, sit quaedam similitudo Dei, qua homo percipiat, ostensione quoque suae naturae, Deo similis inuenitur. Sicut enim Deus in hac vita, neque penitus nobis innotescit, (vt ait sanctus Ioanes Damascenus) neque penitus a nobis ignoratur, sed per speculum, & aenigma cognoscitur: Ita vite gratia iusti, neque omnino cognoscunt, neque vero penitus nesciunt, sed verisimilibus rationibus sibi inesse coniectant. Quarum aliquas explicauimus: & ad alias modò ostendendas pergamus.

Septimum ergo gratiae indicium est, laetitia, atque gaudium; non quidem illud inane, quod de rebus cadacis concipitur; cuius extrema luctus occupat, sed verum, ac de celestibus rebus adeptum, quod non dolore, vel luctu, sed in detereminabili laetitia terminatur. Hoc gaudium, ita iusti animus adimpletur, vt manifeste videat gratiae & virtutis itinera tristitia non esse, sed omnino mundi exultationem superare. De hac enim gratia, qua vera sapientia est, illud dictum existimo: Longitudo dierum in dextera eius, & in sinistra illius diuitiae, & gloria. Via eius via pulchra, & omnes semitae illius pacifice: Ista omnia annorum diuturnitas, opes incomparabiles, honores eximij, quid nisi gaudium efficiunt? Et viae eius pulchra, vel (vt est in Hebraeo) iucunda, ac pacis refertae, quid nisi ipsam laetitiam, & exultationem praesignabunt? E contrario vero via peccantium complanata lapidibus, id est (vt quidam exponunt) plena doloribus, durisque peccatorum operibus, & in fine illorum inferi, & tenebrae, & poene. Sed clarius Isaias hoc ipsum affirmat: Gaudium scilicet esse gratiae fructum, ac vite spiritualis effectum. Cum enim Domini voluntatem aperuisset, cuius impletione spiritualis vita comparatur, ita subiungit. Tunc nimirum, cum hanc voluntatem fueris exequutus, delectaberis super Domino, & sustollas te super altitudines terrae, & cibus te haereditate Iacob patris tui. Et quidem hoc ipsa ratio manifestat: si enim gaudium efficit praesentia rei amatae, gaudeant iusti, & spiritualiter viuentes necesse est, qui Deum summum dilectum gratiae beneficio praesentem habent, suumque mentium habitatorem suscipiunt. Itaque hoc gaudium sentientes, eoque in Domino exultantes bene possunt existimare, se vitam gratiae spiritualem comparasse.

Octauum indicium est, Pax, illa scilicet pax exuperans omnem sensum, quae tumultus & anxietates conscientiae sedat, fomitis rebellionem comprimit, insultus daemonis mitigat, carnis proteruitiam spiritui subiungat, & admirabilem quamdam tranquillitatem ingerens, omnia vitiorum bella, clamoresque repellit. Cum enim Dominus in mentibus iustorum residens, iudicat gentes, & arguit populos multos, in quibus (vt inquit Cassianus) vniuersitas vitiorum figurata est, tunc iusti in signum internae pacis, quam possident, conlabunt gladios suos in vomeres, & lanceas suas in falcis: quia non leuabit gens contra gentem gladium, nec exercebuntur ultra ad praelium. Quod quidem, & spiritualiter intelligi potest (inquit Hieronymus) quando omnis duritia cordis nostri, Christi vomere frangitur, & eradicantur spinae vitiorum, vt sementis sermonis Dei crescat in fruges, & postea labores manuum nostrarum manducemus, quando venientes venient in exultatione, portantes manipulos suos. Cum ergo anima vincendis tentationibus, & subiiciendis conscientiae stimulis non multum intendit, quia iam omnes ferè sopiti sunt,

A sed in acquisitione virtutum, & sincerissima Domini dilectione occupatur, signum est sponsum adesse, animam amore completi, anteaque eam in suam amicitiam recepisse: in pace quippe factus est locus eius. Et orietur in diebus eius, in quibus scilicet regnat per gratiam in anima, non solum iustitia, sed abundantia pacis, quia ipsa iustitia, sicut causa ex effectu pandatur.

Nonum indicium est, Contemptus saeculi, despectio terrenorum, fuga honorum, diuitiarum, ac voluptatum, caelestis patriae, & perfectionis desiderium, & feruor, ac animi quies in exercitatione virtutum. Nam cor humanum sine amore, & delectatione esse non potest, quare caelestia amare, & in Domino delectari conuincitur, qui mundum cum omnibus rebus mundanis detestatur. Sicut & contra, qui immoderate saecularium amore tenetur, diuini amoris manet icuius. Praclare enim dixit Gregorius: Esse quidem sine delectatione, anima numquam potest, nam, aut in finis delectatur, aut in summis: Et quanto altiori studio exercetur ad summa, tanto maiori fastidio torpescit ad infima, quantoque acriori cura inardescit ad infima, tanto tepore damnabili frigidescit a summis. Vtraque enim simul, & aequaliter amari non possunt. Qui ergo haec terrena non amat, amator videtur esse rerum caelestium, siquidem amore vacuus non valet persistere. Si de mundo suis fletis (inquit Dominus) id est, similes iniquis, & peruersis hominibus, mundus, quod suum erat diligeret, quia vero de mundo non estis, sed ego elegi vos de mundo, hoc est, ab iniquis vita & conuersatione seiunxi, propterea odit vos mundus. Vertamus igitur Christi Domini argumentum, & vite spiritualis indicium eliciamus. Si mundus ad iustos, & Dei amicos pertineret, illi profecto, quod suum erat, diligerent; quia vero ad eos mundana non pertinent, & a peccatis, & peccatorum fomitibus separati sunt, ideo fomites peccatorum non amat, & ex defectu huius amoris mundani, recte possunt existimare se pollere amore diuino. Decimum indicium est. Aut non timere mortem, sed eam aequo & alacri animo expectare, aut eam valde cupere, sicut rem desiderabilem, atque pretiosam. Amicus enim est iudicis, qui iudicis occursum non timet, & seruus fidelis est regis, qui regis conspectum non reuertur, & res creatas non amat, qui eas in perpetuum deferere non exhorret. Quis dicat nisi amicus Christi? Capio dissolui, & esse cum Christo: Quis nisi verus amator Dei confidenter proferat: Coartator autem a duobus, desiderium habes dissolui & esse cum Christo, multo magis melius, permanere autem in carne, necessarium propter vos? Qui nisi socij fideles erunt, similes seruis expectantibus dominum suum, quando reuertatur a nuptiis, vt eum venerit, & pulsauerit, confestim, & sine timore aliquo aperiat eis? Videmus in saeculo (inquit Ambrosius) innocentes laetos ad iudicium festinare, odisse moras, celeritate affectare iudicij: Beatus itaque ille, qui caeleste iudicium laetus expectat, scit enim sibi regnum caelorum, Angelorum consortium, coronam quoque bonorum repositam esse meritum.]

Vndecimum indicium est, Conscientiae propriae testimonium, non increpantis nos, neque aduersus aliquod graue peccatum in oblatum. Nam conscientiae motum impressit nobis Deus, vt praua reprehendat, iniqua corrigat, distorta dirigit, bona approbet, & ad meliora sepe instiget. Hac sola iustitia, & morum rectitudo placare potest. Quam ob causam dixit Richardus Victorinus. Quietam conscientiam facit praeteritorum malorum condigna satisfactio, & instantium malorum cauta prouidaque declinatio.

E

Damascenus.

Proph. 3. 16.

Eccle. 21. 11.

Isaias 58. 14.

Philipp. 4. 7.

Cassian. col. 1. 16.

Isaias 2. 4.

Hier. 16. 1. in Isaias 6. 2.

Pf. 75. 7. Pf. 71. 7.

Greg. 18. mor. c. 8.

Ioan. 15. 19.

Philipp. 1. 23.

Luca 12. 36.

Amb. in Psal. 118. in libro Memor. sal. indicij. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

Richard. Victorinus. lib. de co. scien. sec. 1. 1.

Quicquid itaque in domo manet, quem conscientia sua, nec de præterita, nec de præfenti culpa remordet. Si ergo hæc tam importuna accusatrix, & delicata nostrarum actionum inspectrix, nullius nos criminis arguit, nullum graue peccatum reprehendit, cõiectura est, huiusmodi peccatum in nobis non inueniri. Quare merito Paulus de isto testimonio gloriatur, dicens: Gloria nostra hæc est testimonium conscientie nostræ. In hoc suam gloriam, & exultationem collocabat, nõ quod ab hominibus laudabatur, quorũ attestatio sepius fallit, sed quod a conscientia sua, coram Deo non increpabatur, cuius testimonium communiter nõ errat. Et Ioannes: Charissimi, si cor nostrum non reprehenderit nos, fiduciam habemus ad Deũ, & quicquid petierimus, accipiemus ab eo, quoniam mandata eius custodiimus, & ea quæ sunt placita coram eo facimus. Concipiamus fiduciam, quod Deo placeamus, si cor, id est, conscientia non reprehendat nos, non sanè vanam & temerariam, sed verisimile, & probabili persuasione fulcitur. Et tandem Gregorius. Et si omnes vituperent, liber est tamen, quem conscientia non accusat. Quia si omnes laudent, liber esse non potest, si hunc conscientia accusat. Modeste tamen hæc conscientia testimonio fidendum est nobis, illud Pauli cogitantibus. Nihil mihi conscius sum, sed nõ in hoc iustificatus sum. Illud quoque Augustini. Debet quisque cõ tremore exultare, quia donum Dei est, vnde exultat, non meritũ suum. Etenim sunt multi sibi placentes, & iustos se esse arbitantes, & procedit aduersus illos alia pagina, dices: Quis gloriabitur castum se habere cor? Aut quis gloriabitur mundum se esse a peccato? Sic ille.

Duodecimum tandem indicium est. Testimonium Spiritus sancti, qui interdum latenter mentibus iustorum verba quædam instillat dicentia, ipsos fuisse iam Dei gratiam, & amicitiam consequutos. Nos autem (inquit Paulus) non spiritu huius mundi accepimus, sed Spiritum, qui ex Deo est, ut sciamus quæ a Deo donata sunt nobis. Itaque Spiritus ipse Dei est, qui interius aliquando testificatur in nobis nos esse filios Dei. Quod his verbis Augustinus confirmat. Nos autem, charissimi, ut amici Domini esse possimus, quid nollet Dominus faciat, sciamus: Non solam enim homines, verum etiam iustos ipse facit nos, & non ipsi nos. Et hoc, ut sciamus, quis nisi ipse facit? Non enim spiritum huius mundi accepimus, sed Spiritum, qui ex Deo est, ut sciamus, quæ a Deo donata sunt nobis. Ab ipso quicquid boni est donatur. Ergo quia & hoc bonum est, ab ipso utique donatur, ut sciat, a quo bonum omne donetur, ut omnino de omnibus bonis, qui gloriatur, in Domino gloriatur. Sed multo clarius ipse Paulus alio loco hoc ipsum edocuit. Ipse (inquit) Spiritus testimonium reddit spiritui nostro, quod sumus filij Dei. Certe si loquent, & attestatẽ Spiritũ sanctum esse, iustis manifeste cõstaret, clarissime, & absque vlla hæsitacione sciret, se Dei gratia, ac vita spirituali pollere. Nam si vel homo, vel Angelus, vel Archangelus (inquit Chrysostomus) vel alia huiusmodi potestas hoc polliceretur, par cõueniensq; esset non illos hæsitare, cum autẽ summa essentia, & ea quidem, quæ hoc largita sit donũ, vel ab his, vnde preces fundere iussit, nobis testimonium afferat, quis tandem de dignitate ambiget? Neq; enim rege suffragio suo aliquem eligente, aut honorem alicui apud omnes præconio suo decernente sustinebit subditorum quicquam cõtradicere. Sed quia hoc diuini Spiritus testimonium cordibus particularium iustorũ aliquando tributum, certa fide non constat, sed probabili

ratione cognoscitur, pariter coniectura est, eos tam eximij doni iam esse participes.

Hæc sunt duodecim nobilissimæ gemmæ, quæ à vita spirituali gratiæ dependent, & eam animæ nostre probabiliter inesse demonstrant, multo pretiosiores iis, quæ rationale sacerdotis exornabant, & illis non omnino dissimiles. De rationali quippe, ita scriptum est: Ponetque in eo quatuor ordines lapidum: in primo versu, erit lapis sardius, & topazius, & smaragdus: In secundo, carbunculus, sapphirus, & iaspis: In tertio, ligurius, achates, & amethystus: In quarto, chrysolithus, onychinus, & beryllus. Sardius (ut inquit Arethas) immanes bestias exterrit, & cõtrictio monstra peccatorum fugat. Topazius tanta est perspicuitatis ut aliarum gemmarum sibi obiectarum recipiat claritatem, & propositum non peccandi, omnium, quæ iussa sunt, perfectionem debet amplecti. Smaragdus aciem oculorum roborat, & perseverantia in bono oculos mētis ad contemplationem diuinorum confortat. Carbunculi splendor est tantus, ut nec tenebrofa nocte vincatur, & custodia legis diuinæ tanta lux est, ut nullis obmurmurationibus superetur. Sapphirus caelestis coloris est, aureisque punctis collucens, & lux supernaturalis è celo demittitur, & illius beneficio aurea desideria charitatis excitantur. Iaspis magnam habet firmitatem, charitas verò tante est fortitudinis, ut nec timore præsentium aut futurorum malorum à Domino separetur. Ligurius ignei coloris, iactatus in igne, ac si extinctus esset, colorem amittit, & aqua perfusus exardescit, sic verum gaudium in prosperitate est temperatum, in tribulatione supra omne damnum erigitur. Vnde Paulus: Repletus sum consolatione, superabundo gaudio in omni tribulatione nostra. Achates vitat pericula, ac vitæ discrimina, & læticiam, atque exultationem immitit, at paxurbationis est expertus, & oritur ex vera læticia. Amethystus vini rubri colorem habet, & contemptus sa-culi ita iustos inebriat, ut neque honores ament, nec ignominias timeant, & omnia humana contemnat. Chrysolithus timores noctis, & tristitiam pellit, ita audacia diuinitus attributa ad sustinendam mortem, timorem mortis eneruat. Onychinus, instar vitæ est candidus, & conscientie testimonium esse non potest sine candore virtutum. Beryllus, ut dicitur, manum gestantis exurit, & Spiritus sancti testimonium corda iustorum exurens, ardorem charitatis accendit.

Fœlix anima, quæ habet aliquam istarum gemmarum, sed quæ possidet omnes, multo fœlicior. Ea enim anima, quæ intima quadam peccatorum cõtritione perfunditur, & amarissimis fletibus irrigatur, quæ firmissimam habet nunquam peccandi voluntatem, & quæ à die conversionis suæ per multos annos grauius deuitans cinerina, diuina mandata fideliter implet, his etiam consiliorum obseruationem adiiciens, caelesti lumine sæpius illustratur, & ardentissima charitate, summo gaudio, ac pace perfruitur, nec his diuinis obsequiis contenta, mundum adhuc, & omnia terrena contemnit, sui que corporis dissolutionem suspirat, & conscientie testimonium, ac Dei Spiritum (ut sibi quidem non temerarie videtur) interius loquentem audit, & gratiam se infudisse attestantem: Talis, inquam, anima, maxima indicia habet gratiæ, ac amicitie Dei. Hoc de se putans non erit insipiens si omnibus se subiciat, si in mandatorum obseruatione persistat, si prælatis obediat, & in rebus credendis, aut agendis pro Ecclesiæ sanctæ definitionibus, suum proprium sensum in omnibus, iudiciumque de-

ponat

2 Cor. 1.
12.1. Ioan. 3.
21.Greg. in
reg. lib. 9.
epist. 39.1. Cor. 4.
4.1. Cor. 2.
12.August.
87. in Ioh.Rom. 8.
16.Chrysostomus
ad Rom.Exod. 28.
17.Aret. in
Apoc. 4.2. Cor. 7.
4.

Erelef. 5.
Eecl. 9. 8.

ponat. Ex ea ergo parte, qua ista signa omnino certa non sunt, illud obseruare debemus. De propitiato peccato noli esse sine metu. Ex illa verò, qua verisimilia sunt, illud Salomonis audientes: Omni tempore sint vestimenta tua candida] felicem gratia statum honorum actuum præsidio seruare curemus, ne si hoc talentum habuerimus otiosum, iuste auferatur à nobis, & nostræ faciamus redemptionis iacturam.

Quid sit vita Spiritualis, prout in actione consistit.

CAPVT V.

SICUT naturalis vita actionum vitalium causa homini data est, vt scilicet sentiat, & se moueat, & intelligat, aliasque vitæ operationes exerceat, & infelix esset ille, qui nec manducare posset, nec bibere, nec sensibus uti, nec manibus laborare, nec pedibus progredi, neque aliam vitæ actionem perficere, breuique tempore vitam sibi tributam amitteret: quippe quæ sine huiusmodi operationibus non potest conseruari: Ita vita spiritualis gratiæ, non vt otiosa maneat, sed propter virtutum opera, ac sanctitatis merita, hominibus à Deo prerogata est, quæ, qui incuria, & socordia victus, ommitteret, illo, qui dū vine-ret, opera vitæ præstare nõ potuit, multò esset infelicio- r, quia nõ defecta naturæ, sed propriis manibus (vt aiunt) sibi mortem conscisceret, & vitam animæ, sine vlla comparatione corporis vita pretiosorem, consumeret, ac lapidaret. Ided Dominus, simul at- que primum humani generis parentem, in gratia, ac iustitia originali creauit: tulit illum, & posuit in paradysum voluptatis, vt operaretur, & custodiret illũ. & curâ ei seruandæ alicuius legis imposuit, dicēs: Ex omni ligno paradysi comedere ligno autē scien- tiæ boni & mali, ne comedas:] & ne legem transgre- deretur, minas intentaui, adiciens: In quocumque enim die comederis ex eo, morte morieris.] Vt scilicet intelligeret, se gratiam, & iustitiam recepis- se vt Deo creatori obediret, & virtutum meritis vitæ spi- ritualem custodiret, & gratiã cumulare. Ad hoc sane in loco voluptatis fuit collocatus, quod tũ labor, tum illius loci custodia (secundũ Ambrosiũ) non obscure significant. In opere enim (inquit) qui- dam virtutis processus est, in custodia quædam con- summatio operis deprehenditur, eo quod quasi consummata custodiatur. Hæc duo ab homine requirun- tur, & vt operibus noua querat, & parta custodiatur. Ad hoc quoque præceptum accepit, vt obedientia, & subiectione seruaret dona, quæ à suo creatore susce- perat. Vnde in Ecclesiastico legimus: Deus ab initio constituit hominem, & reliquit eum in manu consi- lij sui. Adiecit mādara, & præcepta sua,] & dixit illi, quod sequitur: Si volueris mādara seruare, conser- uabunt te; si tamen in mandatorum custodia perse- ueraueris, & in perpetuum volueris fidem placitam facere. Vt ergo spiritualis vitæ statũ conseruemus, & augeamus, operæpretium est in bonis operibus laborare, & cũ Paulo verè dicere: Gratia Dei in me vacua non fuit.] Qui enim eam vacuam habuerit, & minimè in adeptione meritorum impenderit, non longè abest ab spirituali interitu, & donorum cele- stium perditione. Hoc autem negotium, hæc occupa- tio, quia studiosis vacamus operibus, & gratiam augeamus, & ad perfectionem properamus, vita spi-

Genes. 2.
15.

Amb. lib.
de parad.
c. 4.

Eecl. 15.
14.

1. Cor. 15.
10.

A tualis vocatur, non iam in habitu tantum, sed in a- ctione consistens. Cuius natura nunc explicanda est, vt qualem vitam nos in religione positos facere oporteat, & quales occupationes debeamus admittere, in ipso tractationis initio discamus.

Vita ergo spiritualis, si eam breui descriptione volumus explicare, nihil aliud est quàm bonorum operum exercitatio, qua Deo propter Deũ famula- mur, in virtute ac sanctitate proficimus, & illã bea- tam vitam promeremur, cuius gratia conditi sumus. Non est hæc vita vnum aut alterum virtutis opus, sed series quædam bonorum operum, continuatio perpetua meritorum, & iugis, ac diligens exercitatio virtutũ. Neque enim spiritualem dices esse munda- nũ, quia semel in die aliquas preculas fudit, aut ali- quãdo ieiunij legẽ implcuit, aut indigenti interdum eleemosynam erogauit, si reliqua opera sua mundana sunt, atque carnalia, totãque vitam in mundanis occupationibus, curisquẽ cõsumit. Sed illum vocas spiritualem virum, & merito quidẽ, qui relictis acti- bus sæcularibus, vitam operibus bonis, ac virtutum adeptioni consecrauit. Quod Laurẽtius Iustinianus, vt mihi quidem videtur, his verbis confirmat. Innu- meris quippe via hæc est decorata vernantibus, atq; coruscantibus virtutum gemmis, nec nõ variis stra- ta est redolentibus mandatorum floribus, aded, vt qui per illã graditur, errorem pati nequeat, nec fœ- torem. Præceptorum namque Dei obediẽtia intror- sus refectus, quadam spirituali suauitate nutritur, sponsa illud memorabile dicens: Trahe me post te, in odorem curremus ynguentorum tuorum,] id est, præceptorum tuorum. Caterũ de virtute transiẽs in virtutem, tamquam de claritate prouectus in cla- ritate, spirituali Domini meretur ditari præsentia. Caueat prouidus omnino viator, ne ad dexterã par- tem declinet, vel læuã: sed præuia semper luce à vir- tutum disciplina, & mandatorum integritate non deuiet. Ista planè sunt spiritualis vitæ præclara itine- ra, cælitus viatoribus demonstrata, quatenus quã per- gant sufficienter edocti, falsitatis minimè labatur in tenebras.] Quomodo igitur nõ est miles, qui semel ense, aut gladium exemit, neque aduocatus, qui reum aliquando in iudicio defendit, neque mer- cator, qui vitæ sustentandæ gratia, aut cibum, aut ve- stem mercatus est: sed miles est, qui militiæ discipli- nam arripuit: & aduocatus, qui ex officio munus pa- trocinandi suscepit; & mercator, qui negotiationi ac mercimoniis insistit; atque in hunc finem omnes suas operas dirigit, ac labores, vt scilicet, victoriam assequatur, in iudicio vocatus defendat, aut emẽ- do, & vendendo, diuitias, opẽsque conquirit. Ita nõ est vitæ spiritualis cõsectator, qui aliqua bona ope- ra, & spiritualia perficit, sed qui proposito sibi Deo tamquam vltimo suæ vitæ finẽ, vniuersas actiones suas, aut spirituales, & sanctas, & alicuius virtutis si- lias esse cupit, aut in spiritus profectum & in sancti- tatem reducit.

E An Saul Propheta, aut laudator Domini vocatur, quia semel prophetauit, vel laudauit Deum, & casu inter Prophetas inuentus est? Nequaquã. Non enim (vt inquit Lucherius) si quis dixerit aliquid, quod ad sapientiam pertinet, continuo sapiens existiman- dus est; sic nec quisquam si aliquando prophetauit, iam inter Prophetas numerabitur. cũ & Dominus in Euangelio dicat, quosdam eũ gaudio verbum excipere, sed esse tẽporales.] Ita profectò nõ eris spi- ritualis vir, quia ex instituto aliqua opera spiritualia exeres, si non ad perfectionem omnem vitam dirigas, & ad normam spiritus omnes actiones tuas, studiãque componas. Num putas te virum esse spi-

Laur.
Iust. lib.
de spiritu.
conf. c. 15.

Cat. 1. 4

1. Reg. 10.
11.

Lucher. in
1. regum.
10.

1. 28.

b. in
c. 4.

7.